

Večerni zvon.

Milo poje zvon večerni
črez sneženo tja ravan,
in ljudje pobožni, verni
»Ave« molijo glasan.

Rožni venec jim med prsti
urno semintja rožlja,
vsi svetniki so na vrsti,
pomoči naj vsak jim da.

Tudi moja duša verna
se v molitev zatopi,
prošnja pa iz nje stoterna
proti nebu pohiti.

Strah.

Na beli sneženi ravani
stoji iz snega velikan,
brez nog je in žuljave dlani,
a videti vendar strašan.

Mladina od daleč ga gleda.
Kdo upa se k njemu? — Noben!
Zamahnil bi s kolcem seveda,
porednež bi vsak bil tepen.

Na glavi klobuk je lončeni,
v rokàh pa dolg kolec drži,
oči sta mu črni, ogljeni
in z usti široko reži.

Le škoda, da čas mu prehaja,
že piha sem jug črez goró,
obraz in život se mu taja,
že jutri ga morda ne bo.

Na počitnice!

Le urno po cesti, le krepko v korak,
počitnice zdaj so vesele!
Kaj hoja stori mi — čvrst sem korenjak,
kaj mari snežinke mi bele!

Hura! Že tam doli domača je vas,
kjer mati mi, oče živita,
oba me poznata od daleč na las,
oba mi naproti hitita.

Ostavil sem šolo, zatohli tam zrak,
že lica so skoraj zbledela,
a vrnil se bodem rdeč kakor mak,
ko spet se bo šola pričela.

Le urno, da sežem očetu v rokó,
prezlato si mater objamem,
črez teden pot težka od doma mi bo,
slovo od njih zopet naj vzamem.

